

πανιερώτατε, ἀλλ' εἶδον ἦν σὺς ἐπροσδιώρισαν θέσιν.

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΤΩΝ ΠΟΝΤΙΚΩΝ.—Πρὸ διακοσίων ἐτῶν μόλις, οἱ ἱερεῖς ἐν Γαλλίᾳ ἀφώριζον τὰ ζῶα ὅπως καὶ τοὺς ἀνθρώπους· πολλοὶ ἀφορισμοὶ κατὰ τῶν κινῶν κατὰ τῶν ζῴων καὶ κατὰ τῶν βατράχων ἐγένοντο, πλὴν ὁ περιεργότερος εἶναι ὁ κατὰ τῶν ποντικῶν ἀφορισμός· ἐνὸς ἐπισκόπου καὶ ἡ ὑπὲρ τῶν ζῴων τούτων ὑπεράσπισις τοῦ εἰσαγγελέως, προτείναντος νὰ δοθῇ δύο μ. η. νῶν προθεσμία εἰς τοὺς ἐναγομένους ἵν' ἀναχωρήσωσι, ἐπειδὴ τῶν γαλῶν τῆς πόλεως οὐσῶν εἰς ἐνεδραν οὗτοι δὲν ἠδύναντο νὰ ἐξέλθωσι τῶν κατοικιῶν των.

Ο ΛΟΜΜΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΣΥΝΔΙΑΛΕΞΙΣ.—Δύο δυτικοὶ ἱερεῖς ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Φραγκισκάνων συνδιελέγοντο καθ' ἑξῆς περὶ τῶν ἐρωτικῶν των συμβάντων, νομίζοντες ὅτι οὐδεὶς τοὺς ἤκουεν. Πλὴν ἀόμματος τις ἀκολουθῶν αὐτοὺς μακρόθεν τοὺς ἐπλησίασεν λέγων αὐτοῖς:—Ἐλέησατέ με, ἅγιοι πατέρες! — Πῶς ἠγνόησας ὅτι εἴμεθα ἐκκλησιαστικοὶ ἐνῶ εἶσαι ἀόμματος; ἠρώτησαν οἱ ὑπηρετὰι τοῦ Θεοῦ.—Αἱ ἅγιοι συνδιαλέξεις σας μὲ ἔκαμαν νὰ τὸ ἐννοήσω, ἀπάντησεν ὁ ἀόμματος.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ. — Ποιητὴς τις ἀφιέρωσεν εἰς ἓνα τῶν συμπατριωτῶν του, Ζαχαροπλάστην τὸ ἐπάγγελμα, μερικὸς στίχος. Ὁ Ζαχαροπλάστης ἀφ' ἐτέρου ἵνα τὸν εὐχαριστήσῃ τῷ ἔστειλεν ἓν γλύκισμα· ὁ ποιητὴς ἀπεδέξατο τὸ δῶρον, ἀλλὰ παρατηρήσας ὅτι τὸ ὑπὸ τὸ γλύκισμα χαρτίον ἦσαν οἱ στίχοι τοῦ παρσπονέθη εἰς τὸν Ζαχαροπλάστην.—Ἀδίκως παραπονεῖσαι ἀπάντησεν οὗτος· ἔκαμες στίχους ἐπὶ τῶν γλυκυσμάτων μου, ἔκαμα γλυκύσματα ἐπὶ τῶν στίχων σου.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ

ΠΟΙΗΤΟΥ

Ἀποσπάσματα τινα περὶ τῆς ἐν Ταυρίδι ἀποβάσεως τοῦ Συμμαχικοῦ Στρατοῦ κατὰ τὸ 1854· ἔκ τινας ἀνεκδότου Ἑποποιῆας ἐπιγραφουμένης

Η ΑΝΟΡΘΩΘΕΙΣΑ ΓΑΛΛΙΑ ΥΠΟ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ Γ'. (α)

Οἱ πυκνότεροι μυρμήκων μαχηταὶ τῆς Ἑσπερίας,
Ὅσοι παρ' αὐτὰς τὰς τάξεις σκηνὰς ἔστησαν μυρίας,
Διὰ ποίας ὁδοῦ ἦλθον; Μετὰ μάχην αὐτοὶ ποίαν
Συνεκρότησαν τοιαύτην κατὰ γῆν πολιορκίαν;

(α) Τὸ ἄνωθι ἀπόσπασμα ἐλάμβανεν παρὰ τοῦ ἐνταῦθα παρεπιδημοῦντος Κυρίου Ἀλεξάνδρου Σούτσου, ὅπερ φιλίας χάριν εὐηρεστήθη νὰ μᾶς παραχωρήσῃ.

Φθινοπώρινή πρώτη ἔλαμπεν εἰς τὴν Ταυρίδα,
Ταύτην τῆς δοξατοφόρου Σαρματίας τὴν ἀσπίδα,
Ὅτε ὑπὲρ τὰς χιλίας ἐλεπόλεις τηλεβόλους,
Καὶ τριῶν ἔθνων ὀπλίτας ἐξακισμυρίους ὅλους,
Διακόσαι τριήρεις ἔφερον τῆς Συμμαχίας
Εἰς τὸν κόλπον Καλαμίδης ἔξω τῆς Εὐπατορίας.
Εἰς τὴν χώραν ἥτις αἴφνης θέατρον μαχῶν ὤρίσθη,
Πεντακισχιλίων μόλις ῥώσων ὄμιλος ὀπλίσθη·
Πλὴν καὶ οὗτοι μακρὰν ἦσαν τῶν αἰγιαλῶν ὁπότε
Τὴν ἀπόδασιν ἐτέλουν πεζοὶ τόσοι καὶ ἱππῶται.
Εἰς τὴν ναυαρχίδα, *Πόλερ Παρισίων*, καλουμένην
Καὶ ἀπὸ τὸν Ἀμελῖνον στιβαρῶς κυβερνωμένην,
Ἐμενεν ὁ Σαίντ-Ἀρνῶδος ὡς λαμπάδος κηρὸς, ὅστις
Ἀναλίσκεται καὶ μένει ὡχρὸν τῆγμα τῆς φλογὸς τῆς.
Καὶ τὸν ἀναγεννηθέντα εἰς τὴν θέρμην τῆς Γαλλίας
Ἀστὸν τῆς ὑψηρότου πρώτης Αὐτοκρατορίας
Ἐτῆγεν ὁ Κανροδέρτος μετ' ἐπάρσεως γενναίας·

Εἰς τὰς ψάμους τῆς Κριμαίας,
Τὴν ἐπέτειον ἡμέραν τῆς ὑψώσεως ἐκείνου

Εἰς τοὺς πύργους τοῦ Κρεμλίνου. (1)
Αἱ μιγάδες τόσαι τάξεις ὡς μακραὶ σειραὶ γεράνων
Ἐπροχώρου εἰς τὸν Ἀλμαν μετὰ μουσικῶν ὀργάνων,
Καὶ αὐτὴν παρηκολούθουν τὴν μεγάλην ἐκστρατείαν
Οἱ πληροῦντες δύο στόλοι μίαν παραθαλασσίαν. . . .
Ἄλλ' ἰδοὺ ὁ Μενταικώφης εἰς τὰς πέραν πεδιάδας,
Τεσσαράκοντα δρομαίαι στρατοῦ φέρων χιλιάδας·
Συναθροίσας τὰς σποράδας φυλακὰς τῆς χερσονήσου,
Εἰς συγκρότησιν ὁ γέρον μάχης ἔρχεται ἀνίσου.
Ἐρμηνὴν λαμβάνει θέσιν εἰς τὸ μέσον ἀποτόμου
Καὶ διὰ τοὺς ἐφορμῶντας πολεμίους μόνου δρόμου.
Ἐν ᾧ δὲ ὁ Ἀλμας κάτω λεπτὸς ῥέει ὁροθέτης
Τὸν ἐχθρὸν αὐτὸς προσμένει ἀνωθεν ὑψιβρεμέτης.
Προμαχῶνας ὁ στρατάρχης πολλοὺς εἶχεν ἐκεῖ κτίσει
Καὶ μέγала τηλεβόλα τεσσαράκοντα προστήσει·
Πλὴν δὲν ἔρραξε παρόδους στενοπόρους καὶ κρημνώδεις
Διὰ δένδρων ἐκκοπέντων ἀπὸ φάραγγας ὑλώδεις
Εἰς τὸν Σαίντ-Ἀρνῶδον, ὅστις πρὸς στιγμὴν ἐνεψυχώθη
Καὶ ἀπὸ ζωῆς ἀγάπην, δόξης ζέσιν ἐπορώθη.
Ἐτρεξαν ὁ Βοναπάρτης, ὁ Καμβριδγίς, ὁ Ῥαγκλάνης

(1) Dans la matinée du 14 Septembre 1854, l'étendard impérial de France flottait sur la terre de Crimée placé par les mains du Général Canrobert qui venait de s'élancer sur le rivage. Quarante deux ans auparavant, jour par jour, le même quantième du même mois 1812 la grande armée commandée par Napoléon 1er entraînait à Moscou.

Κανροβέρτος καὶ Βοσκέτος, Βρώδης καὶ Λασὺ-Ἐβάνης
 Ὡς τῆς Σπάρτης οἱ ὀπλῖται φήμην ἔχοντες γενναίων
 Ἐταττον ἀριστερόθεν τὸν στρατὸν τῶν Ἀθηναίων,
 Τοῦ Λασὺ-Ἐβάνσου, Βρώδου καὶ Καμβρίδγου τὰς τρεῖς
 μοῖρας

Ἐταξεν ὁ Σαίντ-Ἀρνῶδης εἰς τὰς εὐωνύμους χεῖρας
 Τῶν τριῶν μοιρῶν Βοσκέτου, Κανροβέρτου, Βοναπάρτου,
 Δοὺς τὸ σχέδιον τῆς μάχης χαρακτὸν ἐπὶ τοῦ χάρτου,
 Καὶ ἰσχνὴν ἐκτείνας χεῖρα πρὸς τὴν ἄκραν τοῦ γηλόφου
 Ὅπου ἔβαλλε παιᾶνας ὁ στρατὸς τοῦ Μεντζικώφου,
 « Τὴν στραταρχικὴν μου ῥάβδον ἐκεῖ ρίπτω, εἶπε τότε »
 « Φέρετέ μου τὴν ἐκείθεν στρατηγὸν καὶ στρατιῶται !
 Τοὺς ποδώκεις τοῦ Ζουάβους ὁ Βοσκέτης πρῶτος στέλλει,
 Φεύγουσιν αὐτοὶ ὡς τόξον ἄμα τανυθέντος βέλη·
 Τηλεβολικὰ δὲ ζεύγη τρέχει καὶ αὐτὸς κυλίων,
 Ὅπισθεν τῶν εἰς λιθῶδες καὶ ἀνώμαλον πεδῖον. . . .
 Διεπέρασαν τὸν Ἄλμαν . . . κρημνοβάται εἰς τραχείας
 Πέτρας τρέχουσι, δορκάδας ὁμοιάζουσι ταχείας
 Ἀναβαίνοντας εἰς ὕψη ὁλμοφρούρητα θρασέως,
 Δέχεται αὐτοὺς τῶν Ῥώσων ἕως πυρὸς βραγδαῖος,
 Καὶ ὁ Σαίντ-Ἀρνῶδης κράζει θεατὴς μακρόθεν χαίρων »
 « Ὁ ἀκράτῃτος Βοσκέτης ! ὁ Ἀφρικανὸς μου γέρον !
 Ἐκπλαγεὶς ὁ πολεμάρχης Μεντζικώφης στιγμὴν μίαν,
 Ἀνευρίσκει ἐν τῷ ἄμα ὄλῃν τοῦ τὴν ἀφοδίαν·
 Καὶ τοὺς ἀναβάτας ζώνει διὰ λόχων λογχοφόρων,
 Καὶ δι' εἰκοσιτεσσάρων τηλεβόλων πυρισπόρων·
 Κάτωθεν ὁ Σαίντ-Ἀρνῶδης κρίσιμον τὴν ὥραν βλέπει
 Καὶ τῶν ἄλλων τοῦ μοιράρχου τὴν γοργότητα προτρέπει·
 Κανροβέρτος, Βοναπάρτης, ἄγουσι τὰς ἄλλας μοῖρας,
 Εἰς κρατῆρας χυνομένους ἀντιχύνουσι κρατῆρας,
 Καὶ ὁμοῦ κατὰ τῶν Ῥώσων τῆς χαλᾶς πυκνοτέρας
 Σπείρουσιν οἱ δύο στόλοι ἐρυθροσιδήρους σφαίρας.
 Πλὴν ἀπόρρηγμα βομβίδος εἰς τὸν Κανροβέρτον πίπτει,
 Καὶ τρωθέντα εἰς τὴν χεῖρα ἐκ τοῦ σάγματος τὸν ρίπτει·
 « Ἐπεσεν ὁ Κανροβέρτος ! » ὅλος ὁ στρατὸς κραυγάζει·
 Ἀνορθοῦνται αὐτὸς ἄμα οὐδεὶς πόνος τὸν δαμάζει·
 Ἐν ᾧ δὲ ἀπὸ γενναῖον αἷμα τοῦ τὸν δρόμον φαίνει,
 Πηδᾷ πάλιν εἰς τὸν ἵππον καὶ τὴν ἀνοδὸν περαίνει·
 Ἐρχεται ὁ Σαίντ-Ἀρνῶδης, ἀσθμαινώδῃ φωνῇ αἶρει
 Καὶ τοὺς μὴ φιλοψυχοῦντας ὑποστρατηγοὺς συγχαίρει·
 Καὶ πρὸς τοὺς Ζουάβους κράζει, Σᾶς εὐχαριστῶ Ζουάβοι !
 Εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς ! Εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς ! ὁ ἐχθρὸς τοὺς κα-
 ταθραύει.

Ἐξωθούμενος ὁ Ῥώσος ἀπὸ τοῦ ὄροπεδίου,
 Φέρεται κατὰ τῶν Ἀγγλῶν μετὰ βάρους αἰφνηδίου·
 Αἱ Λασὺ-Ἐβάνσου, Βρώδου δύο μοῖραι κεραυνοῦνται,
 Οὐδὲ πρόσω οὐδ' ὀπίσω συντριβόμεναι κινοῦνται·
 Ὁ Ραγκλάνης καὶ Καμβρίδης μετ' ἀνωφελοῦς μανίας
 Ἀντιτάττουσι τὴν σῶαν τρίτην μοῖραν τῆς Ἀγγλίας.

Πλὴν τὸν Λαβουσσινέρον ὑπὲρ τούτων φραγμῶν βάλλων
 Ὁ ἀρίσταθλος τὰς σώζει ἀρχιστράτηγος τῶν Γάλλων.
 Ἀποσύρονται οἱ Ῥῶσοι ὁσφρανθέντες Ἀγγλῶν αἷμα,
 Καὶ ὀργίλον πρὸς τοὺς Ἀγγλοὺς ἔτι σρέφουσι τὸ βλέμμα·
 Τὴν αὐτὴν οἱ συγκρουσθέντες στρατοὶ ἔδειξαν ἀνδρίαν,
 Τὴν αὐτὴν οἱ θρασυμάχοι μέθην λύσαν καὶ μανίαν.
 Καὶ νεκροὺς μὲν εὐαρίθμους ἄφησαν ἢ τραυματίας,
 Πλὴν καλλιγενεῖς λογάδες ἔπεσαν τῆς Βρεττανίας.
 Ὡς παλαίσαντες οἱ Ῥῶσοι πρὸς δυνάμεις ἀνωτέρας,
 Καὶ τροπώσαντες τοὺς Ἀγγλοὺς πρῶτοι ἔλαβον τὸ γέρας·
 Ἀλλὰ φεύγοντες ἀρῆξαν λαμπρὸν τόπον ἀριστεῖον
 Καὶ οἱ Γάλλοι τὸ ἀνεῦραν εἰς τῆς μάχης τὸ πεδῖον·
 Μυριάδες ἔξ συμμαχῶν, Τούρκων, Βρεττανῶν καὶ Γάλλων,
 Ὑπὸ δύο ἄμα στόλων βοηθούμεναι μεγάλων,
 Ἐξετόπησαν ἐπάνω χέρσου γηραιὸν στολάρχην,
 Πρέσβυν, ὑπουργὸν πολλάκις, πλὴν οὐδέποτε στρατάρχην
 Ὁδηγῶντα χιλιάδας τεσσαράκοντα φυλάκων
 Καὶ προτάττοντα φραγὴν τοῦ ἀβαθῆ νερά ρυάκων.
 Ἀλλ' ὁ Μοσχοβίτης τόσον ἐπολέμησε γενναίως,
 Ὡστε ὁ νικῆσας Γάλλος μεγαλύνεται δικαίως·
 Ὄθεν καὶ ὁ Σαίντ-Ἀρνῶδης ἐκ τοῦ ἵππου καταβαίνει
 Ἀφῆσε τοιοῦτον λόγον ἀπὸ στήθος ἀνασθμαῖνον·
 « Ἐνδοξὸς ἡμέρα ἦτις εἴκοσιν ὥραϊα ἔτη
 « Εἰς τὴν νέαν δυναστείαν τῶν Βοναπαρτῶν προσθέτει !
 Μετὰ τὴν παρ' Ἄλμαν μάχην οἱ στρατοὶ τῆς συμμαχίας,
 Ἐφθασαν τὰς πτέρυγας τῶν ἐξαπλώσαντες ταχείας,
 Ὄθεν ἡ θεοκλυτοῦσα Σεβαστοῦπολις καὶ βράχους
 Ἀπὸ τετρακισμυρίου ὑπασπίζεται προμάχους·
 Τοῦ Ἰστοῦ καὶ τῆς Ρεδάνης ἔχουσα τὰς ὀχυρώσεις.
 Ἐπηξάν κατὰ τὸ μῆκος τῆς Σεράγης τὰς σκηνώσεις
 Ὅπου εἰς τὸν Κανροβέρτον, ἤδη ὢν εἰς ἀγωνίαν
 Ἐδωκεν ὁ Σαίντ-Ἀρνῶδης τὴν νεκρὰν τοῦ στραταρχίαν.
 Σήμερον αὐτοὶ βρυχῶνται παρορμῶντες εἰς τὸν ἄλλον,
 Ὁ στρατὸς αὐτοῦ τῶν Ἀγγλῶν ὁ στρατὸς ἐκεῖ τῶν Γάλλων·
 Ἐμπροσθεν ὁ πρῶτος ἔχει τὴν ἀπόρρητον Ρεδάνην,
 Ὅπισθεν τὴν ερρουμένην ἀπὸ Ῥώσους Ἰνκερμάνην,
 Καὶ ὡσαύτως τοῦ δευτέρου τὴν ὀρμὴν καὶ ῥώμην θραύει
 Ὁ Ἰστός κατέμπροσθεν τοῦ ὀπισθεν ἡ Βαλουκλάβη. »